

Arrest

nr. 80 218 van 26 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 mei 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 juni 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Franse en van Algerijnse nationaliteit te zijn, biedt zich op 29 oktober 2002 aan bij de gemeente om zich te laten inschrijven.

Op 6 januari 2003 dient verzoeker een aanvraag tot vestiging in.

Op 10 maart 2003 wordt deze aanvraag ingewilligd.

Op 7 januari 2004 dienen verzoekers echtgenote en kind, van Algerijnse nationaliteit, een aanvraag tot vestiging in.

Op 11 juni 2004 verkrijgt verzoekers echtgenote een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Op 30 juni 2004 wordt een tweede kind van verzoeker geboren.

Op 16 maart 2006 deelt de Federale Politie aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat de Franse identiteitskaart van verzoeker vals is.

Op 11 juni 2007 wordt de verblijfstitel van verzoeker afgenomen en op 12 juli 2007 wordt hem bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 11 juni 2007 worden de identiteitskaarten van de echtgenote en de kinderen afgenomen en op 10 juli 2007 wordt hen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 16 oktober 2007 met nr. 2670 wordt het beroep tegen deze bevelen verworpen.

Op 17 september 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 14 mei 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Naar aanleiding van een adrescontrole stelt de lokale politie van de stad Gent vast dat verzoeker verblijft op het door hem opgegeven adres maar zijn echtgenote en kinderen niet: verzoeker deelt op 9 september 2009 aan de lokale politie mee dat zijn echtgenote en kinderen anderhalf jaar geleden teruggekeerd zijn naar Algerije en niet van plan zijn nog naar België terug te keren. De stad Gent brengt de Dienst Vreemdelingenzaken hiervan op de hoogte op 14 oktober 2009.

Op 16 september 2009 en 28 oktober 2009 dient verzoeker aanvullingen in op zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 6 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.09.2007 werd ingediend en op 13.06.2008, 16.09.2009, 28.10.2009, 28.04.2010, 03.09.2010 en 25.01.2011 werd geactualiseerd door :

C., K. (R.R.: 062080554581)

nationaliteit: Algerije

geboren te T. O. op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Er dient te worden opgemerkt dat niettegenstaande het feit dat de advocaat een onderscheid maakt tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van het verzoek, verschillende elementen uit de

ontvankelijkheid overgenomen worden in de gegrondheid (de bewering dat verzoeker uit goeder trouw handelde en niet wist dat zijn Franse identiteitskaart vals was, het feit dat verzoeker een echtgenote en twee kinderen heeft in België). Uit deze aanvraag art 9bis kan dus niet worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient te worden vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert. Indien echter geoordeeld zou worden dat de bovenstaande elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen deze als volgt beoordeeld worden:

Betrokkene wenst zich te beroepen op artikel 9bis om alzo zijn verblijf hier te kunnen legaliseren en dit op basis van: 'de instructie minister van migratie- en asielbeleid dd. 18.07.20009' en meerbepaald criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie. Toch kan betrokkene niet het voorwerp uitmaken van een verblijfsregularisatie op basis van de vernietigde instructies. De instructie vermeldt immers duidelijk dat "...deze instructie niet van toepassing is op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid, OF op personen die de Belgische autoriteiten manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd." Gelet op de hieronder vermelde gepleegde fraude valt betrokkene onder laatstgenoemde uitsluiting (personen die de Belgische autoriteiten manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd).

Verzoeker diende op 06.01.2003 een aanvraag tot vestiging op basis van zijn Franse identiteitskaart met nummer 020475008364. Hij werd in het bezit gesteld van een verblijfsdocument K. EEG met nr. NZB399500 afgeleverd te Gent op 10.03.2003 en geldig tot 10.03.2008. Op 08.09.2004 werd deze kaart vernieuwd en kreeg hij opnieuw een verblijfsdocument K. EEG met nr. NZB477997, geldig tot 10.03.2008. Verzoeker liet op 20.10.2003 zijn gezin overkomen uit Algerije op basis van zijn legaal verblijf. Ook zij verkregen legaal verblijf in België.

Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat de Franse identiteitskaart die betrokkene gebruikte om legaal verblijf te verkrijgen in België, vals is. Er wordt gesteld dat : "Het document komt NIET overeen met het specimen in het bezit van de CDBV. Noch met wat wij terugvinden in onze officiële documentatie. Het gaat hier namelijk om een totale namaking van een Franse identiteitskaart. De controlecode onderaan de identiteitspagina klopt niet. Het karakter dat gebruikt werd is niet het juiste karakter dat voorzien is voor deze controlecode." De valse Franse identiteitskaart van betrokkene werd ten gevolge van deze ontdekte fraude ingehouden. Tevens kreeg verzoeker op 11.06.2007 een bijlage 37 die een intrekking van zijn Belgische verblijfskaart tot gevolg had.

Met betrekking tot de bewering dat verzoeker te goeder trouw is en van oordeel was dat er hem een echt document werd afgegeven op basis van de Franse wetgeving dient opgemerkt te worden dat het zeer onwaarschijnlijk is dat verzoeker niet op de hoogte was van het feit dat zijn Franse identiteitskaart vals was.

Verzoeker verklaarde immers zelf: "Ik ben met een geldig visum naar Frankrijk gereisd en te Frankrijk heb ik dan, via de persoon aan wie ik mijn dossier had toegestuurd, een Franse IK bekomen. Ik ben nooit op een gemeentebestuur te Frankrijk geweest, het was de persoon die mijn dossier behandelde bij wie ik mijn IK verkreeg." Tevens geeft verzoeker toe 1000 euro betaald te hebben om een naturalisatiedossier in te dienen. Er wordt opgemerkt dat het voor verzoeker niet nodig is om als onderdaan van Frankrijk een naturalisatiedossier in te dienen daar hij hier volkomen legaal zou kunnen verblijven en werken. Betrokkene beweert dit niet te weten. Uit deze informatie kunnen wij concluderen dat het zeer onwaarschijnlijk is dat verzoeker er niet van op de hoogte was dat men een identiteitskaart dient af te halen op het gemeentebestuur en deze niet via een tussenpersoon te verkrijgen is. Daarenboven is het op zijn minst verdacht te noemen dat verzoeker een naturalisatiedossier wenste op te starten indien hij over de Franse nationaliteit beschikte. Het feit dat hij een tussenpersoon betaalde om een naturalisatieprocedure op te starten wijst erop dat verzoeker vreesde voor het verlies van zijn legaal verblijf in België.

Betrokkene heeft op basis van zijn valse Franse identiteitskaart ten onrechte een verblijfsvoordeel van meer dan vier jaar gehad. Verzoeker kan zich omwille van deze gepleegde fraude niet dienstig beroepen op criterium 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie.

Om deze zelfde reden kunnen de zogenaamde perfecte integratie, de kennis van het Frans en het Nederlands, de ruime Belgische vriendenkring en de werkbereidheid van verzoeker niet weerhouden

worden als een grond voor een verblijfsregularisatie. Verzoeker staft zijn integratie met loonbrieven van augustus 2007 tot mei 2008, brieven van HDP dd. 14.01.2008 en 11.02.2008, arbeidsovereenkomsten van HDP dd. 31.08.2007, I. C. G.V.C. dd. 01.10.2002, BVBA S. M. dd. 27.04.2005, NV C. dd. 01.05.2003, C. bvba dd. 12.12.2005, B. W. dd. 08.10.2004 en A. dd. 26.09.2009, een huurcontract van 2006 en een prestatiestaat van september 2009 van A..

Wat er ook moge van zijn, betrokkene heeft fraude gepleegd en kan aldus niet in aanmerking komen voor een verblijfsregularisatie in functie van de vernietigde instructie.

Verzoeker haalt aan dat hij een vrouw en twee kinderen heeft. Zijn dochters zouden in België naar school gaan. Hij voegt een geboorteakte van zijn dochter C. L. toe om deze bewering te staven. Er dient opgemerkt te worden dat sedert de actualisatie van zijn aanvraag dd. 28.10.2009 geen melding meer wordt gemaakt van zijn echtgenote en kinderen. Tevens waren zij niet meer aan te treffen op zijn adres. Zelfs indien verzoeker toch nog contact zou hebben met zijn vrouw en kinderen kan dit nog geen grond vormen voor regularisatie daar ook mevrouw en de kinderen verblijfsvoordeel haalden uit het legaal verblijf van betrokkene dat bekomen werd op basis van een valse identiteitskaart. Zij werden immers in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen geldig van 11.06.2004 tot 11.06.2004 op basis van het legaal verblijf van de man. Ook de verblijfskaarten van de vrouw en kinderen werd ingetrokken door middel van een bijlage 37.

Het feit dat de kinderen hier naar school zouden gaan, kan niet aanzien worden als grond voor regularisatie daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden indien betrokkenen zich opnieuw wensen te vestigen in het land van herkomst. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat betreft het aangehaalde argument dat er geen tegenindicatie bestaat in verband met de openbare orde of nationale veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Tevens dient hieraan toegevoegd te worden dat hierboven reeds uitvoerig beschreven werd dat verzoeker wel degelijk fraude pleegde door een valse Franse identiteitskaart te gebruiken.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem/haar/hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

(...).

Op 4 mei 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoont op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsplicht, redelijkheidsbeginsel
Verzoeker is in mei 2002 naar Frankrijk gekomen met een toeristenvisum type C. Daar werd aan verzoeker een valse Franse identiteitskaart aangeboden.

Na 3 maanden, zijnde in augustus 2002 kwam verzoeker aan in België.

Op 6 januari 2003 doet verzoeker een aanvraag tot vestiging en wordt in het bezit gesteld van een Belgische identiteitskaart voor vreemdelingen.

Verzoeker heeft onmiddellijk werk gevonden en is steeds blijven werken.

In oktober 2002 is verzoeker beginnen werken in het restaurant I. C. op de K. te Gent gedurende 8 maanden. Daarna is verzoeker bij de firma K. als elektricien te Gent gaan werken voornamelijk in bedrijfsgebouwen, scholen en dergelijke meer.

Sinds eind augustus 2007 oefent verzoeker de functie van keukenhulp uit bij BVBA Y. te Gent.

Vanaf 26 september 2009 werkt verzoeker als hulpkok te Gent. (stuk 2)

In maart 2006 werd de Belgische verblijfsvergunning van verzoeker ingetrokken en de valse identiteitskaart in beslag genomen.

Aan verzoeker werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 3 september 2007 heeft verzoeker voor het eerst een aanvraag gedaan conform art. 9bis van de Vreemdelingenwet met het oog op het bekomen van een machtiging tot verblijf van méér dan 3 maanden.

Op 16 september 2009 heeft verzoeker een aanvraag gedaan om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoeker al méér dan 9 jaar ononderbroken in ons land verblijft.

Dat verzoeker aan al de voorwaarden van de nieuwe regularisatie-instructies dd. 18/07/2009, zijnde criteria 2.8 A en 2.8 B voldoet, gezien verzoeker

- *een ononderbroken verblijf in ons land kan bewijzen van méér dan vijf jaar, gezien verzoeker in ons land verblijft sedert 2002;*
- *dat verzoeker geloofwaardige pogingen heeft ondernomen vòòr 18 maart 2008 om een wettig verblijf te bekomen;*
- *dat daarenboven verzoeker zich volledig geïntegreerd heeft aan de Belgische maatschappij, en zich perfect de franse taal heeft eigen gemaakt; en bijgevolg een duurzame lokale verankering in België kan aantonen*

Verzoeker heeft een huurovereenkomst afgesloten met betrekking tot de woning gelegen te (...) (stuk 3)

Inzake het criterium 2,8 B :

- *verzoeker is in het bezit van een arbeidscontract van onbepaalde duur dd. 26/09/2009*
- *verzoeker verblijft minstens voor maart 2007 in België*

Dat in casu verwerende partij wetende dat verzoeker aan al deze voorwaarden perfect voldoet, weigert om aan verzoeker een verblijf toe te kennen op basis van deze instructies

Hierbij verwijst verwerende partij naar de fraude die zou gepleegd zijn door verzoeker, gezien hij met een vals identiteitskaart het land zou zijn binnengekomen.

Verzoeker werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Gent tot een geldboete van € 275 en tot een hoofdgevangenisstraf van 1 maand met uitstel voor een termijn van 3 jaar.

Hiertegen ging verzoeker in beroep bij het Hof van Beroep te Gent. Het Hof van Beroep veroordeelde verzoeker tot een geldboete van € 550 en een hoofdgevangenisstraf van 6 maanden met uitstel gedurende 3 jaar. (stuk 4)

Verzoeker werd veroordeeld voor feiten die dateren van 15 april 2002 tot 17 maart 2006.

Op 17 maart 2006 werd de verblijfskaart van verzoeker ingetrokken, zodat verzoeker in een illegale toestand is terechtgekomen en hierna op 3 september 2007 voor het eerst een beroep heeft gedaan op art. 9bis van de Vreemdelingenwet,

Gezien er sprake is van fraude tot 17 maart 2006, kan de periode na deze datum worden meegeteld wat betreft de aanvraag conform art. 9bis van de Vreemdelingenwet, meer bepaald op basis van criterium 2.8B.

Verzoeker toont aan dat hij voor maart 2007 verblijf heeft in België en in het bezit is van een geldig arbeidscontract.

Verzoeker heeft sinds zijn aankomst in België steeds gewerkt. Hij is in het bezit van een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur als hulpkok en heeft zich perfect geïntegreerd.

Verzoeker is tot heden nooit een gevaar geweest voor de openbare orde of veiligheid. Tijdens de periode van uitstel van tenuitvoerlegging van de door het Hof van Beroep opgelegde straf, heeft verzoeker steeds gewerkt en nooit een probleem geweest voor de Belgische maatschappij,

Dat verwerende partij hier geen rekening mee heeft gehouden

Verzoeker is via een Schengenvisum binnengekomen. Het visum was geldig van 20 mei 2002 tot 19 november 2002. (stuk 5)

Eerst kwam verzoeker Frankrijk binnen op geldige wijze en hierna kwam hij met zijn Schengenvisum België binnen en dit binnen de geldigheidsperiode van het visum.

Zelfs al was verzoeker niet in het bezit van een franse identiteitskaart, dan nog kon hij op wettige wijze beroep doen op de regularisatieprocedures van art. 9 bis of 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Op die wijze kon hij zijn verblijf in België organiseren. Bijgevolg dient minstens de periode na 17 maart 2006 in aanmerking te worden genomen.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, LP. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St. REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St. THIJS, nr. 24.651» 18 september 1984, R.W., 1984-85» 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur» 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Gezien verzoeker reeds gestraft is voor de feiten die dateren van april 2002 tot maart 2006 is het onredelijk om hem voor een tweede maal hiervoor te straffen.

Dat het redelijkheidsbeginsel hiermee werd geschonden door verwerende partij,

Dat verwerende partij het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen. Bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. Verzoeker lijkt een herbeoordeling van zijn aanvraag te vragen aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad is hiertoe echter niet bevoegd en kan bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel nagaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker betwist niet dat hij de feiten heeft gepleegd waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing maar hij meent dat deze dateren van lang geleden en dat hij thans geen gevaar meer vormt voor de openbare orde. De verwerende partij merkt dienaangaande op dat het *vademecum* van 21 september 2009 ter verduidelijking van de instructie van 19 juli 2009 en de instructie zelf stellen dat de instructie niet van toepassing is op personen die de Belgische autoriteiten manifest probeerden te misleiden of fraude hebben gepleegd.

De verwerende partij merkt volledigheidshalve nog op dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is.

3.3. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

3.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker meent dat de gemachtigde een onzorgvuldig onderzoek heeft gevoerd inzake de situatie van verzoeker en dat geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker geen gevaar was voor de openbare orde, dat hij steeds heeft gewerkt en nooit een probleem is geweest voor de Belgische maatschappij.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de stukken van het dossier en met de elementen die verzoeker had aangevoerd in zijn aanvraag. De omstandigheid dat de gemachtigde op basis van deze elementen heeft geoordeeld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf, getuigt op zich niet van onzorgvuldigheid. Verzoeker toont niet aan met welke stukken geen rekening zou zijn gehouden.

Inzake het feit dat verzoeker meent dat hij geen gevaar zou zijn voor de openbare orde en nooit een probleem is geweest voor de Belgische maatschappij, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat verzoeker fraude heeft gepleegd door een valse Franse identiteitskaart te gebruiken en op basis daarvan een verblijfstitel in België te verkrijgen. Verzoeker ontkent dit niet. Deze motieven steunen bijgevolg op een correcte feitenvinding.

Inzake het feit dat verzoeker steeds gewerkt heeft, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat dit niet wordt betwist maar er wordt in hoofdzaak op gewezen dat verzoeker fraude heeft gepleegd en daarom niet in aanmerking kan komen voor regularisatie.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

In zoverre verzoeker de schending aanvoert van de hoorplicht, als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, dient erop te worden gewezen dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247). Door de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker geweigerd. De bestreden beslissing is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoeker, maar houdt een beoordeling in van zijn verblijfsaanvraag. Te dezen kan verzoeker niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren.

3.3.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Verzoeker voert aan dat hij twee maal gestraft wordt voor de gepleegde feiten. Er kan echter niet worden aangenomen dat het weigeren van een gunstmaatregel, wat een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is, een "straf" vormt. De bestreden beslissing is geen strafsancie maar een administratieve beslissing die volledig los staat van de strafvervolgning.

Uit de motieven van de bestreden beslissing is gebleken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de elementen die verzoeker had aangebracht en met de stukken van het dossier, en tot de conclusie is gekomen dat verzoeker fraude heeft gepleegd en niet in aanmerking komt voor regularisatie. Verzoeker ontkent niet dat hij fraude heeft gepleegd.

Verzoeker maakt met zijn betoog bijgevolg niet aannemelijk dat er *in casu* sprake is van een schending van het redelijkheidsbeginsel. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET